

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 5770/2018
17.06.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници тужилаца АА, коју заступа законски заступник отац ББ, ВВ и ГГ, сви из ..., чији је заједнички пуномоћник Зорица Срећковић, адвокат из ..., против тужених ЈКП „Зеленило Београд“ из Београда, кога заступа Милосав Лацмановић, адвокат из ..., Града Београда, кога заступа Градско јавно правобранилаштво и Републике Србије, коју заступа Републичко јавно правобранилаштво, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужилаца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1799/18 од 30.05.2018. године, у седници одржаној 17.06.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужилаца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 1799/18 од 30.05.2018. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 148/13 од 30.10.2017. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужилаца, којим је тражено да се обавезу тужени да тужиоцима на име накнаде штете солидарно исплате новчане износе са каматом, ближе означене овим ставом изреке. Ставом другим изреке, обавезани су тужиоци да првотуженом ЈКП „Зеленило Београд“ накнаде трошкове парничног поступка у укупном износу од 48.750,00 динара. Ставом трећим изреке, обавезани су тужиоци да друготуженом Граду Београду накнаде трошкове парничног поступка у укупном износу од 569.800,00 динара. Ставом четвртим изреке, обавезани су тужиоци да трећетуженој Републици Србији накнаде трошкове парничног поступка у укупном износу од 233.800,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 1799/18 од 30.05.2018. године, одбијена је као неоснована жалба тужилаца и потврђена пресуда Вишег суда у Београду.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиоци су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП и због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду, у смислу одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, број 72/11, 55/14, 87/18), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП, на коју се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, породица ... је дана 09.08.2009. године била на излету у Спомен парку „Јајинци“, заједно са три сина и кћерком. Том приликом је првотужиља, малолетна АА повређена од последица рањавања ватреним оружјем, ручно направљеним пиштољем, нађеним у трави у парку, које јој је нанео брат који је тада био стар ... година. Услед рањавања првотужиља је задобила бројне повреде панкреаса, слезине, желуца, плућног крила, јетре, помоћ јој је пружена на Војномедицинској академији, а лечење након тога је настављено по другим медицинским установама у земљи и у иностранству и даље траје. На ватреном оружју из кога је, по тврдњама тужилаца, малолетна тужиља рањена нису пронађени трагови папиларних линија, а тужиоци нису доказали да је до штетног догађаја дошло на описан начин и на месту који су означили тужиоци (Спомен парку „Јајинци“), јер у парку нису пронађени никакви предмети и трагови који би указивали да је до рањавања малолетне тужиље дошло на том месту, нити да је ватрено оружје пронађено у парку.

С обзиром на утврђено, нижестепени судови су закључили да тужена Република Србија није пасивно легитимисана, јер према наводима тужилаца до повређивања детета је дошло из ватреног оружја које је пронађено на јавној површини, Спомен парку „Јајинци“, а Законом о комуналним делатностима прописано је да је обавеза јединица локалне самоуправе – односно Града Београда, да обезбеђује организационе, материјалне и друге услове за одржавање и функционисање комуналних објеката. Првотужени ЈКП „Зеленило Београд“ (на кога је Град Београд пренео надлежност одржавања и обављања комуналних делатности), није одговоран за насталу штету, јер не постоје релевантни докази из којих би се на сигуран и несумњив начин утврдило да је предметна направа, односно ватрено оружје из ког је пуцано на оштећену, пронађено у парку, те је у односу на овог туженог одбијен тужбени захтев тужилаца, применом одредби члана 154, 172, 173, 174. и 184. Закона о облигационим односима.

У односу на друготуженог Град Београд другостепени суд налази да је погрешно првостепени суд закључио да исти не би био пасивно легитимисан у конкретном случају, али како је тужбени захтев одбијен као неоснован, јер није утврђена узрочно-последична веза између настале штете и пропуста у раду туженог „Зеленило Београд“, онда погрешан закључак првостепеног суда није од значаја за другачије одлучивање.

Код овако утврђеног чињеничног стања, Врховни касациони суд налази да је правилном применом материјалног права побијаном одлуком одбијен тужбени захтев тужилаца за накнаду нематеријалне штете.

Неосновани су наводи ревизије да је погрешно примењено материјално право, у погледу пасивне легитимације друготуженог, односно Града Београда, што су били и наводи жалбе које је правилно другостепени суд ценио, а чије разлоге у свему прихвата и Врховни касациони суд.

Осталим наводима ревизије се оспорава оцена изведених доказа и утврђено чињенично стање, због чега се ревизија не може изјавити, према члану 407. став 2. ЗПП, па је применом члана 414. ЗПП, одлучено као у изреци.

На основу овлашћења из става 2. ове одредбе, Врховни касациони суд није детаљно образлагао ову пресуду, јер се образложењем ове пресуде не би постигло ново тумачење права, нити допринело уједначеном тумачењу права.

**Председник већа – судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић